

České Budějovice - Od roku 1977 učil hrát děvčata volejbal. Jan Šulista stál u zrodu nynější „Špačkárny“, v pátek oslavil 80 let!

Autor:
[Luděk Švejcar](#)

3.4.2009

Dlouholetý trenér mládeže Jan Šulista v pátek oslavil osmdesáté narozeniny.

Autor: Deník/ Luděk Švejcar

Stál u zrodu sportovního areálu Pozemních staveb, nynější „Špačkárny“. Pod rukama mu prošlo nespočet dívek, žen i mužů, které naučil volejbal. Jeho družstva hrávala krajský přebor a druhou ligu. A v pátek oslavil dlouholetý úspěšný trenér Jan Šulista osmdesáté narozeniny. V rozhovoru pro Deník vzpomíná na úplné začátky.

Jaké byly vaše volejbalové začátky?

Vyrostl jsem tady na vsi, v Hosíně, v chudší zemědělské rodině. První fyzickou jsem nabíral na poli při kopání, sečení. Chtěl jsem sportovat, tak jsem začal chodit do Sokola. Zvedali jsme činky, cvičili jsme. Volejbal jsme hráli tak, že jsme si usekli v lese dvě soušky, za hřbitovem na takovém dolíku jsme to trochu srovnali, vzali jeden míč, natáhli jsme provázek a začínalo se s volejbalem. Později jsme si pozvali kluky z města, kteří to uměli lépe, a učili jsme se od nich.

A kdy začal ten „opravdový“ volejbal?

Když jsem byl student, chodil jsem na stavárnu, začali jsme navštěvovat Sokol, tam už se hrál volejbal na úrovni. Dělal jsem sporty, jaké šly. Později jsem přešel do Pozemních staveb, u toho jsem se držel. Nejdřív jsem hrál, když starší odešli, měl jsem celé družstvo na krku. Trénoval jsem s muži, se Standou Voráčkem jsme začali budovat areál U Špačků vlastníma rukama. Dostali jsme přidělen bývalý pozemek Sokola a vybudovali jsme, samozřejmě ne sami, ten areál. Byly to nekonečné brigády.

Jak to probíhalo?

Byly to nekonečné brigády. Bylo to po nějaké potopě v příšerném stavu, hondě náročné. Měla tam být pěkná výstavba, ale přepadli nás tenkrát Rusové a peníze šly pryč. Kdyby přišli o tři roky později, nebo sem vůbec nelezli, mohlo tam být krásné velké sportoviště.

Později jste začal s trénováním mládeže...

Vzal jsem v roce 1977 mládež, udělali jsme nábor a přišlo pětadvacet dívek, během krátké doby jich bylo téměř

dvakrát tolik. Museli jsme do toho zapojit více lidí, a holkám jsem říkal, aby už nikoho dalšího nezvaly. Byla to makačka, ale já, když se do něčeho dám, tak to dělám naplno. A zabere mi to všechno čas. To se mi líbilo, když jsem četl o trenéru Jihostroje Bromovi, kde se psalo, že neustále dělá rozbory a přípravě se věnuje opravdu dost, to se mi líbí. To je jako já.

Jaká byla vaše cesta k úspěchu?

Vždy jsem zakládal vše na dobré partě. A vycházelo to. Jezdili jsme na vodu, na lyže, bylo to fajn. A rozcvička, to byl také základ. Zdá se mi, že dnes špičkové kluby nemají prvotřídní zajištění. Proč mají neustále fotbalisti nějaké problémy se zády? Nebo když tu hrál ještě Jan Jeslínek, náš nejlepší smečař. Napsal jednu věc. Když tu byl poslední roky, marodil se zády. Dával se dohromady a teď prý teprve pochopil, proč je trenér nutil posilovat. Začal to dělat ve třiceti letech a stále hraje. Všichni se neradi rozcvičují, ale je to opravdu základ. A hlavně je to dobré pro zdraví.

Jaký zápas vám utkvěl v paměti nejvíce?

Když jsme vyhráli v Plzni s Lokotkou. Ta byla hodně silná, byla to naše asi první výhra ve druhé lize. Pak už jsme ale vyhrávali i dál.

Prý jste s děvčaty trávil dost času?

To je pravda. Samé tréninky, turnaje, zápasy a různé akce. Až se mě vždycky holky ptaly. Co ta tvoje beruška, ty jsi pořád s námi, co ona na to? Myslím, že i rodiče mi byli vděční za tu výchovu. Ale někdy jsem si chtěl zatrénovat kluky. Na ty můžete zařvat a nic se neděje. U holek je tomu jinak, mnohem složitější. Na každého se musí jinak. Totéž platí hlavně pro trenéry.

Je zde na jihu někdo, kdo dělá trenéřinu podle vašeho gusta?

Jednoznačně Hlincovka. Chtěli, abych jim pomáhal, ale já musel odmítnout, už bych to nezládal. Ale líbí se mi, jak to dělají. Začínají úplně od malých dětí. Vedou si děti ze školy rovnou do haly, vyhrají si s míčem, vymýslí jim hry. Trenér Trmal se tomu věnuje opravdu hodně, obdivuji ho. Držím jim palce, chodím jim fandit. Uvidíme, jak to bude dál tady v Budějovicích.

Nechyběl jste ani na semifinálových bitvách Jihostroje s Ostravou, co na ně říkáte?

Bylo to drama, Jihostroj hodně chyběl smečař Čajan. Emmer zahrál dobře, ale nebyl to ten důraz, jaký má jeho zkušenější kolega. Pak je Ostrava začala přehrávat. Je to také o partě. Vypadne vám jeden základní kámen a už to skřípe.